

Det kongelige danske geografiske Selskab.

I **det første Møde** for Vinteren 1881—82 holdt Prof. *Erslev* en Mindetale over A. Kornerup, og dernæst gav Forstkandidat *Howitz* en Fremstilling af Forholdene i en Del af Avstralien.

I **det andet Møde** meddelte Selskabets høje Præsident, Hs. kgl. Højhed *Kronprinsen*, at Lensgreve Holstein-Holsteinborg for ham har forebragt Ønsket om at træde tilbage som Selskabets første Vicepræsident; Hs.

kgl. Højhed udtalte i sit og Forsamlingens Navn en Tak til den afgaaende Vicepræsident for den Tid, i hvilken denne med saa stor Dygtighed har arbejdet i Selskabet. Derefter gav Lærer *P. Lauridsen* nogle nye Oplysninger om Vitus Bering i Danmark, og til Slutning fremførte Premierløjtnant *R. Hammer* af Flaaden en Række Rejse-iagttagelser fra Nordgrønland.

Andreas Kornerup †,

Mindetale af **Ed. Erslev**.

Det sørgelige Hverv er tilfaldet mig her at tale om det Tab, som den geografiske Videnskab har lidt, i det *Andreas Kornerup* saa tidlig er bleven kaldet bort fra os. Han fødtes den 7de Februar 1857 i Kjøbenhavn, hvor hans Fader, Litograf og Retoucheur L. A. Kornerup endnu virker i sit Kald. Opfødt under tarvelige Vilkaar, men i et kjærligt Hjem, i hvilket der arbejdes ufortrødent fra Morgen tidlig til Aften silde, blev A. Kornerup sat i Maribos Skole, hvor han 1872 tog den store Præliminærexamen. Aaret efter tog han Adgangsexamen til den polytekniske Anstalt og 1878 Examen i anvendt Naturvidenskab; ved Juletid 1879 udnævntes han til Docent i Jordbundslære ved Veterinær- og Landbohøjskolen, men han havde ikke megen Lejlighed til at virke i denne Stilling. Han blev nemlig snart efter meget syg, og allerede den 3dje Septbr. 1881 udaandede han sit sidste Suk, kun 24 Aar gammel.

Det er naturligt, at det her omtalte ikke er nok til at gjøre Krav paa at mindes af en Kreds som den nærværende. Men Sagen bliver en anden, naar man tænker paa, at A. Kornerup trods sin Ungdom har været Deltager i tre af de fortjenstfulde Expeditioner, der i de senere Aar ere udgaaede fra Danmark for at undersøge Grønland, og at han med sine Evner i forskellig Retning har været en væsentlig Deltager i dem. Da Assistent *Steenstrup* i Aaret 1876 skulde afgaa til Grønlands Vestkyst, deltog A. Kornerup foruden Løjtnant *Holm* i Marinen i denne Expedition. Anledningen til, at man valgte A. Kornerup, der vistnok havde stor Interesse for Geologi og Mineralogi og et ikke ringe Kjendskab til Botanik, men som

endnu ikke havde afsluttet sine Studier ved den polytekniske Anstalt, til Deltager i Expeditionen, var nærmest hans sjældne Talent for Tegning. I hans Hjem, hvor der sysles saa meget med Kunsten, lagde hans Forældre allerede tidlig Mærke til hans Evner i denne Retning, og allerede paa en Tid, hvor han knap kunde holde paa en Blyant, var det hans kjæreste Syssel at føre den. Hans Evne til at opfatte Former og Farver og til at gjengive dem var ogsaa overordentlig, og det var en stor Fornøjelse at se ham gjøre nogle raske Strøg, til Anskueliggjørelse af det, hvorom han talte. Den store Samling Tegninger og Akvareller fra Grønland, som han har efterladt sig, vil ogsaa i lange Tider have den allerstørste Betydning, og det var intet Under, at en af vort Nabolands største Videnskabsmænd udtalte, at man netop i dette Naboland, hvor Naturen er saa afvexlende og forskjellig, og hvor man arbejder saa meget for den geologiske Undersøgelse, maatte ønske at have en Mand med A. Kornerups Talent.

Efter at være kommen hjem fra sin første Rejse i Grønland, syslede han ikke alene med at skrive om sin Rejse og med at udføre Tegninger; men han studerede ogsaa ivrig til sin Examen, som han fik med første Karakter. Da der 1878 skulde afgaa en Expedition med det vigtige Formaal at komme ind paa Indlandsisen, var det naturligt, at A. Kornerup blev opfordret til at deltage deri. Det er ikke nødvendigt paa dette Sted at dvæle ved denne Expedition, i hvilken de andre Deltagere vare Løjtnant *Jensen* i Marinen og Arkitekt *Groth*; thi vi have jo i sin Tid netop her i Selskabet

faaet nøjere Skildringer derom, og vi have hørt om de Farer, Møjsommeligheder og Savn, som Deltagerne vare underkastede. I Aaret 1879 drog A. Kornerup endelig for tredje og sidste Gang til Grønland, i det han deltog i en Expedition sammen med Løjtnanterne *Jensen* og *R. Hammer* i Marinen, og her var det, at han paadrog sig den Sygdom, som lagde ham i Graven. Paa en af de møjsommelige Ture blev han hæftig angreben af Betændelse i Lungehinden, og han laa nu i 3 Uger, 20 Mile fjærnet fra en Læge. Det var et Guds Under, at han den Gang slap derfra med Livet. Efter at han var kommen hjem, blev han noget bedre; men alle vi, som kjendte ham nøjere, nærrede den største Ængstelse for ham, og da han i Førstningen af 1880 her i Selskabet holdt et Foredrag om Grønland, var det med Alvor, at vi lagde Mærke til hans Røst; thi allerede da havde den den ejendommelige hule Klang, som saa ofte følger med Brystsyge. Han kom sig imidlertid saa meget, at han kunde deltage i det skandinaviske Naturforskermøde i Stockholm i Sommeren 1880, og de af ham udstillede Billeder paa Mødet vakte saa stor Opmærksomhed, at den geologiske Forening i Stockholm efter Nordenskiølds Forslag i December 1880 viste ham den Ære at udnævne ham til udenlandsk Medlem. Efter Mødet rejste han til det sydlige Norge, hvor han besøgte Kristiania og Kongsberg, og det er rimeligt nok, at han her ved Uforsigtighed paa en Fjældvandring atter har fremkaldt sin Sygdom. Efter sin Hjemkomst blev han nemlig stærkt angreben af Lungetæring; han laa til Sengs i tre Fjerdingaar og gik endelig bort.

Man vil let indse, at A. Kornerup ikke har faaet Tid til at skrive meget, og de af hans skriftlige Udarbejdelser, der have set Offentligheden, ere ogsaa kun: en Skisse fra Grønland i „Illustreret Tidende“, to Afsendinger i „Geografisk Tidsskrift“, nogle Afsendinger i „Meddelelserne om Grønland“, en Afsending i „Populært Tidsskrift for Naturvidenskaberne“ samt endelig et Udkast til en Jordbundslære, avtograferet til Brug for Forelæsninger paa Landbohøjskolen. I sine Skrifter viser han, at han havde en ikke ringe Fremstillingsevne, der uden Tvivl, hvis han havde levet, vilde have bragt skjønne Frugter. Det er jo en gammel Sætning, at den rejsende, som vil skildre et Land med alle dets Forskjelligheder, maa have Fantasi; han maa, naar han efter sin Hjemkomst samler sine Optegnelser for derefter at udkaste sit Billede, kunne fremtrylle Egnen, Landskabet, Bjærget, Dalen for sit Blik, thi først da kan han paa en anskuelig Maade beskrive

det, han har set. A. Kornerup var i denne heldige Stilling, og naar han fortalte og naar han med det samme lod Blyanten fare hen ad Papiret, saa man det for sig, hvorom han fortalte. Hans Iagttagelsesevne var ogsaa stor, og særlig i det, han har skrevet i „Meddelelserne om Grønland“ findes der Oplysninger af meget Værdi. De Samlinger, han har gjort, baade af Mineralier og Planter, vidne tilligemed hans Billeder om den rastløse Flid, han udfoldede.

Det vilde være i høj Grad ønskeligt, om vi her i Landet kunde beslutte os til at udgive disse Billeder i Farvetryk og i en Størrelse, der svarer til Originalernes. Et saadant Værk vilde i Sandhed blive monumentalt, og man vilde ogsaa i Udlandet, hvor man har den største Interesse for alt, hvad der vedrører Grønland, modtage det med Beundring. Som man véd, har man i den sidste Tid hos os begyndt at faa Øje for, at vi i mangt et Punkt bør gjøre noget for at hævede vor Stilling som Led i Verdenskulturen; her er en Lejlighed dertil, der ikke alene vil blive til Hæder for den afdøde, men for hele vort Land.

Til Slutning skal endnu fremhæves A. Kornerups Egenskaber som Menneske. Enhver, der kjendte ham, kunde ikke andet end føle sig tiltrukket af hans blide, venlige Sind, der ikke tillod ham at tale ondt om nogen, og alle, der have set ham under hans lange Sygeleje, ville ikke have glemt, hvor mild han var og hvor taknemlig for ethvert Tegn paa Velvilje. Hans Dagværk er gaaet til Ende paa en Tid, da Forhaabningerne først begynde at lyse frem for mangen anden, og han fik ikke Tid til at indriste sit Navn i Videnskabens Aarbøger, saaledes som det vilde være sket, hvis han havde faaet et længere Liv; alt talte for, at han med sine store Evner og sin Ihærdighed vilde være kommen imellem de første. Hans Deltagelse i de grønlandske Expeditioner samt hans mange Samlinger og Billeder fra dette Polarland ville dog længe bevare hans Minde. Vort Selskab har mistet en af dem, der vilde være bleven en Støtte for os; thi han havde Viljen og Evnen dertil. Lader os i Tavshed sende ham en kjærlig Tanke, og lader os sige: „Ilde lidt af ingen, afholdt af mange og savnet af alle Geografiens Venner i Danmark“; det er de Ord, der her i Selskabet skulle lyde til Minde om den saa tidlig bortkaldte A. Kornerup. Han hører nu med til den store Række, der har sat Livet til for geografiske Undersøgelers Skyld, og som man i Udlandet saa smukt kalder „Videnskabens Martyrer“.